

VEGYÉSZETI MUNKÁS

A MAGYARORSZÁGI VEGYÉSZETI MUNKÁSOK SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAP HARMADIK SZOMBATJÁN

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: VIII. KUN-UTCA 11. I. TELEFON: JÓZSEF 324-45
ERRE A CIMRE KÉRÜNK MINDEN KÜLDEMÉNYT

„A nem!”-es népjólét.

A Bethlen-kormány népjóléti minisztere, Vass József nagyprépost ur, hosszú éveken át azzal tette ismertté nevét, hogy időnként a képviselőházban és egyebütt gyönyörű szónoklatokat vágott ki. Ilyenkor a magyar népjóléti minisztere szárnyaló szavakkal hirdette, hogy milyen „paradicsomi” népjólétet akar ő teremteni ebben az országban, ahol — és ezt már *nem* hirdette Vass miniszter — a nincstelen, dolgozó tömegek a legrettenetesebb nyomorban sanylődnek és ahol a munkás védtelenül kiszolgáltatott prédája a kapitalista kizsákmányolásnak.

Am, hiába hirdette a hivatalos népjóléti minisztere, hogy ő mennyire átérzi a nyomorgók, az éhezők, a kenyérgondokkal küzdők végzetlen szenvedéseit, a miniszter következetesen mindig megfedkezett arról, hogy ez irányú fogadkozásait ne csak szép szövegekkel, hanem *tettekkel* bizonyítsa. Pedig a népjóléti minisztere nem egyszer határozott ígéretet is tett arra, hogy a nyomorgókról való gondoskodást az állam kötelességének ismeri el és erről törvényjavaslatot terjeszt majd a képviselőház elé. Így *évekkel ezelőtt megígérte már Vass József, hogy a munkanélküliek biztosítását törvénybe fogja iktatni*. Mert az a miniszter ur, aki a népjólét legfőbb örének és gondozójának vallja magát, végül mégis csak kénytelen volt belátni, hogy azt a munkást, aki *saját hibáján kívül* nem tud munkához, kenyérkeresethez jutni, nem büntetheti azzal az állammal, hogy éhen kell pusztulnia.

De multak az évek, a munkanélküliek száma egyre szaporodott, helyzetük egyre elviselhetlenebb és kétségbeesettebb lett, Vass miniszter pedig mintha közben megfedkezett volna az ígérteréről. Valahányszor a szociáldemokrata képviselők megkísérelték a népjóléti miniszterének az emlékezetét fölfrissíteni, Vass József mindig azzal válaszolt, hogy „persze, persze, ő emlékszik az ígérterére, nincs is szándékában az ígérterét megszegni, sőt megtoldja régebbi ígérterét azzal, hogy a munkanélküliek biztosításáról szóló törvényjavaslatot most már rövidesen letárgyalatja”.

És a munkanélküliek éhező családjukkal együtt vártak, vártak esodálatos türelemmel. Korgó gyomruk követelőzéseit pedig azzal igyekeztek csillapítani, hogy egy minisztert mégis csak kötelezi az ígérte és a kormány törvénybe iktatja majd azoknak a szerencsétlen embereknek legalább a száraz kenyérhez való jussát, akiknek munkaalkalom hiján különben nyomorultul el kell pusztulniuk.

Ez a halvány reménysugár tartotta a lelket a munkanélküliekben, amíg csak a Bethlen-féle hivatalos népjóléti minisztere a képviselőházból meg nem üzent a még reménykedő

éhezőknek, hogy: — *hagyjatok föl minden reményt!*

Március 23-án történt ugyanis — jól jegyezzük meg ezt a napot, mert fontos dátuma a magyar munkásság önvédelmi harcának — hogy *Kabók Lajos* elvtárs szociáldemokrata képviselő a munkanélküliek érdekében ismét meginterpellálta Vass minisztert. *Kabók* elvtárs újra emlékeztette a miniszter urat *többször megismételt*, régebbi ígérterére, majd megkérdezte, vajjon hajlandó-e a népjóléti miniszter ígérterének eleget tenni, *hajlandó-e a munkanélküliek biztosításáról szóló törvényjavaslatot végül betervezni?*

Vass miniszter, akinek ajkáról máskor bőven csurognak a mézédés szavak, ezuttal sutba dobta szónoki tehetségét és *Kabók* elvtárs kérdésére mindössze *egy szócskával* válaszolt. A népjóléti miniszterének kurtán pattogó válasza ez volt:

— *Nem!*

Egyetlen ládeg és rideg szóval intézte el tehát a népjóléti diktátora a munkanélküliek tizezrétnek nyomorát a munka nélkül maradtak családjainak, apró ártatlan gyermekeinek a mindennapi kenyerért való jajos sirását! És ezzel a „nem!”-es válaszával Vass nagyprépost és népjóléti miniszter valóban olyan pompásan teleplezte önmagát és a kurzus egész népjólétét, hogy *legadárabb politikai ellenfelei sem lepeshették volna le jobban*.

Mert mit jelent az ugynevezett népjóléti miniszterének ez a hárombetűs tagadószócskája, hogy:

— *Nem!*

amellyel megüzente a nyomorban fetrengő munkanélkülieknek, hogy a kormány *nem* hajlandó rájuk a munkahiány esetére szóló biztosítás törvénybeiktatásával gondoskodni!

Azt jelenti, hogy a Bethlen-féle hivatalos népjóléti miniszter nem ismeri el az *önhibájukon kívül* munka nélkül maradtaknak még a *száraz kenyérre való jussát sem!* Azt jelenti Vass Józsefnek ez a „nem!”-es válasza, hogy a népjóléti miniszter urban, aki történetesen egyben *magasrangú főpap* is, valóban *nemes szív* lakozik, amely, ha a tömegek nyomorával szemben érzéketlennek is bizonyul, annál megértőbb odaadással fogja föl a kapitalista urak, a munkáltatók kívánságait.

De jelent egyebet is. Jelenti azt, hogy a magyar munkásosztály, a nincstelen nyomorgók — ha csak nem akarnak keservesen csalatkozni — ne várjanak semmit, de semmit a reakció kormányától és hangzatos frázisokkal föltálat népjólététől! Mert ha a kormány a népjóléti szándékairól a legvirágosabb ígérteket is szórja szét, különösen amikor a választási harc ideje közeledik, ezek az ígértekek, ime, utóbb csak alkalmi, színes szappanbuboréknak bizonyulnak. Ha pedig a munkások érdeklődni

52

mernek, hogy hát tisztelt excellenciás ur, nem gondol ennek az ígéretének beváltására, a miniszter ur nemes egyszerűséggel az arcukba vágja, hogy:

— Nem!

És végül jelent még valamit Vass nagyprépost ur válasza, jelenti mégpedig azt, hogy miután a reakciónak népjóléti alosztályától éppugy nem várhatnak semmit a nincstelenek, a nyomorgók, mint ahogy nem várhatnak semmit a kapitalizmus nyíltisakos diktátorainak „jóindulatától”, így tehát a maguk sorsát kizáróan a maguk erejével, testvéri összetartással, szervezett harcokszűgükkel javíthatják meg! Erősítsük meg szervezetünket, fogjunk össze minden erőnkkel, világosítsuk föl és tereljük be a munkásszolidaritás várába a még távolállók, akiknek a szemét Vass miniszter „nem!”-es válasza és „nem!”-es népjóléti valóban kinyithatta.

Ez az útja a dolgozók, a munkásmilliók jobb jövőjének, boldogulásának. És ha azt hiszi a munkáltatókkal összeülekezett reakció, hogy Vass miniszter „nem!”-es népjólétével sikerül majd kioltani a munkásokból az önbizalmat, a szolidaritás erejében gyökeredző hitet és harcosságot, úgy erre mi is csak azt válaszolhatjuk:

— Nem!

SZEMLE.

Pályázat.

A Magyarországi Munkásegyletek Szövetsége (Szakszervezeti Tanács) Jászai elvtárs elhalálózása következtében megüresedett

vezetőtitkári állásra

pályázatot hirdet.

Pályázhatnak mindazok, akik a Szakszervezeti Tanács kötelekebe tartozó valamely szak-

Mi a győzelem biztosítója?

A munkásosztály új társadalmi rend megvalósításáért küzd. A mai kapitalista társadalmi rend igazságtalanságai és embertelenségébe csak azok nyugosznak meg, csak azok tartják a mai társadalmi viszonyokat jónak, helyesnek — sőt némelyek igazságosnak is! —, akiknek hasznuk van belőle, akik nem érzik saját bőrükön egy nyomoruságos élet kínzó fájdalmait. A munkásnak egyáltalán nincs oka a kapitalista társadalmi rendért rajongani. Mit szeressen rajta, minek örüljön benne?

Gyönyörködnek kevesek jólétében; a jólétben élők pazar pompájában, fényűzésében, amely mind az ő kezemunkájának a terméke, amíg őt a nyomor, az éhség sorvasztja? Rajongjon a gazdasági válságokért és a véres háborúkért, amelyek a kapitalista termelés következményei? A gazdasági válságok idején a munkást sújtja a huzamos ideig tartó munkanélküliség minden borzalma és a háború vágóhídjára is őt hajtják tömegével. A dolgozó néposztályok férfiai töltik meg a lövészárkokat, és ők hagyják hátra a legtöbb özvegyet és árvát. Hogy ez így van, azt talán nem kell hosszabban bizonyítani. Van-e felnőtt munkásember, aki átélte az utolsó tízenöt esztendőt, aki ezt ne tudná, akinek élete ne volna maga az eleven tanulmányosság a kapitalista társadalmi rend büneivel szemben.

Mindenki tudja, mindenki érzi, hogy a mai társadalmi, politikai és gazdasági viszonyok

szervezetben 10 év óta vezetőállást töltenek be, a magyar és német nyelvet szóban és írásban bírják.

A pályázati határidő április 15-ikének déli 12 órája. Az állás május 1-én foglalandó el.

A pályázatok a Szakszervezeti Tanács címére ajánlva küldendők és a borítékra föltűnően följegyzendő: Pályázat.

A Magyarországi Munkásegyletek Szövetsége (Szakszervezeti Tanács).

A nyolcórás munkanap kérdése. A francia szenátus egy szavazat ellenében 279 szóval a nyolcórás munkanapra vonatkozó washingtoni egyezmény ratifikálását határozta el. Az alsóház a törvényjavaslat tárgyalása után kimondta, hogy a törvény csak akkor léphet életbe, ha azt Németország is ratifikálja. A szenátus határozatában nemcsak Németországtól, hanem Angliától is függővé tette az életbeléptetést. A törvény tárgyalásánál kifejezetten kimondták azt is, hogy amíg ez a törvény életbe nem lép, addig a Franciaországban érvényes és a munkanapot szabályozó törvény marad érvényben. A munkaügyi miniszter szerint ezt annál inkább meg lehetett ígérni, mert az életbenlévő és a munkaidőt szabályozó nemzeti törvényt a ratifikáció semmiben sem változtatja meg.

A párisi „Peuple” című lapban Jouhaux, a francia szakszervezeti tanács főtitkára érthetetlennek tartja azt, hogy a szenátus Anglia ratifikálásához köti a ratifikálást. Hiszen szerinte Angliában az egész vonalon érvényben van a nyolcórás munkanap és ezért hiszi, hogy az angol kormány rövidesen beváltja ezirányban tett ígéretét, mert már Németországban is folynak a konvenció ratifikálását célzó tárgyalások.

A berlini „Vorwärts” maga is azon a véleményen van, hogy kár volt Angliától függővé tenni a ratifikált egyezmény életbeléptetését.

főnn nem tarthatók, hogy az emberiség nagy történelmi fordulat előtt áll.

De hogyan fog bekövetkezni ez a történelmi fordulat, milyen irányt vesz s ami a legfőbb kérdés: milyen lesz benne a munkásosztály szerepe s utána milyen sors vár rá?

Minden attól függ, hogy a munkásosztály milyen erőt képvisel az új történelmi fordulatban, a társadalmi, a gazdasági és a politikai viszonyok alakulásában.

Ha a munkásosztály ereje nagy, ha fölülte áll szervezettség és értelmesség dolgában a vele szembenálló ellenséges erőknek; akkor minden új történelmi fordulat csak az ő javára dőlhet el; viszont, ha a kapitalista érdekeket szolgáló erők a döntőszerep, akkor rabláncait fűzi szorosabbra a reakció, amely most élet-halál harcat vívja széles e világon a demokratikus erőkkel.

A munkásságnak tehát mindent el kell követnie, hogy erejét megnövelje, hogy a küzdelemben soha ki ne merüljön, hogy harci fegyverei, amelyeket ellenfeleivel szemben használnia kell, mindig tökéletesek, mindig a legjobbak legyenek.

Amde hol van a munkásság örökifju, mindig acélos erejének a forrása?

Nagyon egyszerű erre a felelet s az út, amely ehhez a forráshoz vezet, amelyből minden munkásnak állandóan merítenie kell egy harcok előtt, mint harc közben is, sőt győzelmei után is, mindenki számára könnyen járható ma. Az

Az a tény azonban, hogy mégis függővé tették, arra kell, hogy kényszerítse Németországot, hogy gyorsan folytassák le a tárgyalásokat, nehogy Németország maradjon a sorban a harmadik, mert ahogy ma a helyzet áll, Németország igen könnyen olyan megvilágításba kerülhet, mintha nem is a szociálpolitikailag elmaradott, hanem azon országok közé tartozna, amelyek egyenesen a szociálpolitikai előrehaladás ellenségei lennének.

Anglia. Az angol alsóházban törvényjavaslatot terjesztettek be, amely eltüntetni kívánja, hogy személyek vagy egyesületek gazdasági harcok céljára külföldről pénzt kérjenek, elfogadjanak vagy fölhasználjanak. Az alsóház a törvényjavaslatot elvetette. Maga a belügy-miniszter is a javaslat ellen szólalt föl és megemlítette, hogy az angol jog a sztrájkot szakszervezési fegyvernek tekinti. Ő különben különbséget tud tenni forradalmi és gazdasági akciók között. — Az angol kormány paritásos bizottságot küldött ki a munkahiány esetére szóló biztosítás újjaalkotására. Ez a bizottság, amelyben a munkások négy taggal szerepelnek, egyhangú határozattal javaslatot tesz a három csoportot terhelő járulék csökkentésére, míg a munkanélküliségért a nős munkások részére emelni, a fiatal, nőtlen munkások részére pedig csökkenteni javasolja.

Táppénzes betegek figyelmébe! Az Országos Munkásbiztosító Pénztár március 7-től kezdve a táppénzsegélyeknek a kifizetését újból kizárólag a délelőtti órákban, mégpedig 8–12 óráig eszközözi. A táppénzsegélyért a tagok a következő sorrendben jelentkezhetnek: 8–9 óra között a VIII., IX., X. kerületben lakók, 9–10 óra között a VII. kerületben lakók, 10–11 óra között az V., VI. kerületben lakók, 11–12 óra között az I., II., III., IV. kerületben lakók. Bejelentés a jelzett kerületi beosztás szerint hétfőn a B és P betűvel kezdődő vezetéknevű tagoknak fizetik ki a táppénzt, akiknek a betegségi

igazolványukon levő szám előtt I. jelzés van. Kedden a G, H, L, R betűvel kezdődő vezetéknevű tagok, akiknek a betegségi igazolványukon II. jelzés van. Szerdán a K, O, Ö, U, Ű betűvel kezdődő vezetéknevű tagok, akiknek betegségi igazolványukon III. jelzés van. Csütörtökön az A, E, I, J, M, N, Ny betűvel kezdődő vezetéknevű tagok, akiknek betegségi igazolványukon IV. jelzés van. Péteken a C, Cs, Cz, S, Sch, Sz, Z, Zs betűvel kezdődő vezetéknevű tagok, akiknek betegségi igazolványukon V. jelzés van. Szombaton a D, F, T, V, W betűvel kezdődő vezetéknevű tagok, akiknek betegségi igazolványukon VI. jelzés van. Járóbeteg-ek a táppénzkifizetési napot megelőző napon tartoznak fölülvizsgálaton jelentkezni.

A táppénzes betegeket figyelmezteti a Pénztár, hogy a táppénzkifizetések rendjére vonatkozóan előírt szabályokat a tolokodás és fölösleges várakozás elkerülése végett saját érdekében a legszigoribban tartsák szem előtt, mert ellenkező esetben újabb jelentkezésre fogja utasítani őket.

A szövetkezeti biztosításról beszélnek mindenfelé, amióta a *Népszava* közfelfűtést keltő hírdetése lekötötte annak a 82 elhalt szövetkezeti tagnak a nevét, akiknek hozzátartozói a szövetkezeti díjtalan életbiztosítás főnállásának első 11 hónapjában több mint 17.000 pengőt (200 millió koronán fölüli összeget) vettek föl a *Corvinai Általános Biztosító Részvénytársaságtól* az *Általános Fogyasztási Szövetkezet* által a vásárlás arányában kiszolgáltattott díjmentes életbiztosítási kötvény bemutatása ellenében. Vezető szövetkezetünk áldáson működésének jele gyanánt tekintik ezt az egész vonalon — és teljes joggal. Ily hatalmas teljesítményt minden befektetés nélkül senki sem várt a szövetkezettől, miután a szövetkezetben való bevásárlás önmagában hordja a hasznot, oltos és jó árú kap a tag és ezenkívül az elért fölöslegben is részesedik. Minden jel arra mutat, hogy a szövetkezet agitátorainak a száma erősen megnövelte ez a nagyszerű teljesítmény és belátható időn belül minden öntudatos szervezett munkás csatlakozni fog a szövetkezethez. Szaktársaink figyelmét időszerűnek tartjuk ismételtlen föl hívni az Általános Fogyasztási Szövetkezetre. Nemesak azért, mert pártunk és a szakszervezetek kongresszusai ismételtlen erkölcsi kö-

ut: a szervezethez; a forrás pedig, amely az erőt adja: a tudás.

Nem ok nélkül ellenségei a kapitalisták a munkásság szervezeteinek és nem ok nélkül áll a kapitalista társadalmi rendben alacsony fokozatú általános népoktatás.

A munkás önmagában, egyénileg nem tudna soha eredményes harcot folytatni a kapitalizmus szervezett erőivel szemben. Hiszen volt egykor ilyen idő is. Ez volt a kapitalisták boldog aranykora. Nem voltak erőteljes, hatalmas munkásszervezetek; amelyek a szervezett tömegüket állították szembe a tőkések lelkiismeretlenségével, tehát nem kellett tartaniok semmiféle komolyabb támadástól, s ha akadt egy-két elégedetlenkedő, aki keveselte munkabérét és túl hosszúnak találta a munkaidőt, annak egyszerűen kitékérték a nyakát, kidobták a műhelyből, gyárból, bányából, s mehetett, amerre a szem látott, esetleg koldulni.

Ezt a boldog „aranykor”-t kívánják vissza a mi kapitalistáink is, ennek a visszahozatalát ígéri nekik mindazok, akik hajtóvadászatra fűjják a kürtöt a szakszervezeti mozgalom ellen.

A szakszervezeti mozgalom nemesak erővé formálta a munkásságot, mint társadalmi osztályt, hanem célt és irányt is adott ennek a harcavett erőnek: új társadalmat kell teremteni, amely jobb, igazságosabb, emberségesebb a mainál.

Az új társadalom azonban új embereket is

kíván, akik azt megformálják, fölépítik. A régi világ embere, aki állati tengő életet él, akinek nincsenek szellemi, művelődési igényei, az nem tudja megalkotni az emberségesebb, új társadalmat, mert állati butaságában nem tudja, hogy másképp is lehetne, mint ahogy van, még kevésbé tudja, hogy mit kell tennie neki, saját magának.

Az új társadalom új embertípusa az a szocialista munkás, aki állandóan tanul, aki nemesak látja és átérzi a mai társadalmi rend igazságtalanságait, hanem azzal is tisztában van, hogy mit kell tenni annak megszüntetésére.

A tanulást a munkásság számára ugyancsak a szervezethez ereje könnyítette meg. A munkaidő megrövidítése, a bérek emeléséért folyó harcok hozták abba a helyzetbe a munkásságot, hogy ideje és pénze is jut már gyakrabban arra, hogy olvasson, tanuljon, előadásokat hallgasson. *A munkásság művelődése azonban éppúgy nem tetszik a kapitalistának, mint szervezethez, mert nagyon jól tudja, hogy a tömegek fölvilágosultsága, állandóan növekvő tudása legyőzhetetlen erő forrása.*

A tudás világosságot terjeszt az elmékben. Világosan gondolkozó embereket pedig tartósan szolgásgában tartani, politikailag elnyomni és gazdaságilag kizsákmányolni nem lehet.

A tanulás és a szervezkedés erős fegyver. Akik állandóan használják, azok legyőzhetetlenek!

telességét tették minden szervezeti munkának a szövetkezeti mozgalom támogatását, hanem azért is, mert csak a szövetkezeti bevásárlás segítheti őket ahhoz, hogy munkájuk gyümölcsét teljesen maguk élvezhessék. Az Általános Fogyasztási Szövetkezet a legelőnyösebb napi áron hozza forgalomba a szükségleti cikkeket, az elért fölülleg egy részét vásárlási visszatérítés formájában a tagoknak juttatja, más részét pedig termelőüzemek támogatására fordítja, amelyekben tisztességes munkafeltételek mellett dolgozó munkástársaink a legjobb minőségű árucikkeket állítják elő. Tartsa minden szaktárs erkölcsi kötelességének a szövetkezeti tagságot és támogassa ezt az értékes munkásintézményt. Beiratkozni lehet a szövetkezet fiókjüzléiben és a központi irodában (Budapest, VII. Rákóczi út 42).

SAKMAK KÖRÉBŐL.

KELMEFESTŐK.

Hivatalos órák: szerdán és szombaton este 6—8 óráig, vasárnap délelőtt 10—12-ig.

Az első tavaszi napok éreztetik hatásukat a munkahelyeken is. Megindult a munka és megindult a hajsza is, mert minden sürgős. A legtöbb üzemben megkezdődtek a túlórázások is, sőt egyes munkaadók már példálódznak a munkaidő meghosszabbításáról is. Mindezek a jelenségek kell, hogy a szaktársakat és szaktársnőket figyelmeztessék arra, hogy jó lesz törődni a szervezet kiépítésével. Megállapíthatjuk, hogy még mindig nagyon sok szervezetlen munkás dolgozik a műhelyekben, különösen áll ez a vasalónőkre, akik a legtöbb helyen igazán nevelésért bérekért dolgoznak. Pedig van munka bőven, amit legjobban bizonyít az, hogy a legutóbbi héten 28 vasalónőt kértek a munkaadók a szervezettől és szívesen fizetnének a jobb vasalónőnek napi nyolcórát munkaidő mellett heti negyven pengőt is. Ha tehát azt akarjuk, hogy a munkabérek az egész vonalon egészségesen nivellálódnak, akkor induljon meg az agitáció az egész vonalon és ha a munkaadók megtalálják a szervezetet, ha alkalmazatra van szükségük, találják meg a munkások is, akár dolgoznak, akár munka nélkül vannak.

FEHÉRNEMÜTISZTÍTÓK.

A szakosztály hivatalos órái: Hétfőn este 6-től 8-ig. Vasárnap délelőtt 9-től 12-ig.

Meghívó. Az összes fehéreneműtisztító üzemekben foglalkoztatott szaktársak és szaktársnők jelenjenek meg fontos ügyben április 19-én este 6 óra után a szakosztályban, VIII. Kutvica 11. I.

TETŐFEDŐK, ASZFALTOSOK ÉS SZIGETELŐK

Hivatalos órák: vasárnap délelőtt 9—12-ig.

Az az erőteljes megmozdulás, ami az utóbbi időben mutatkozik a szaktársak között, a munkáltatókból nagyon vegyes érzelmeket váltott ki.

Az a modor és válasz, ahogyan és amivel fogadták a magasabb munkabérekért kért beadványokat, nagyon jó tanulságot szolgálhat a jövőre szaktársainknak. Azokban az üzemekben, ahol szervezve vannak a szaktársak — bár si-

ránkozva fogadták —, nem zárkozhattak el a munkásság jogos kívánságai előtt és csak türelmet kértek. Ezekkel az üzemekkel folynak is a tárgyalások és minden remény megvan, hogy megfelelő eredményeket fogunk elérni. Ott azonban, ahol a munkáltató azt hitte, hogy szaktársaink nincsenek szervezve — és ezt joggal hihette a szaktársak multbeli viselkedése után —, a legridegebb visszautasításban volt része a beadvány átadónak és itt a szaktársak szervezettségének és szolidaritásának kell megadni a választ a durva visszautasításra. Az eddigi tárgyalásoknál a munkáltatók azzal kezdtek érvelni, hogy nem jogos a munkásság követelése, mert hiszen békebeli nívón fölül keresnek. Erre a kijelentésre már a tárgyalásoknál megadtuk a választ, most azonban ismét szükségesnek tartjuk néhány adattal megvilágítani, hogy hogyan is állunk azzal a békebeli nívóval? A háboru előtt a szakmunkások átlagos órabére 60 fillér volt, ma pedig az átlagos órabér a szakmunkásoknál ugyancsak 60 fillér, de pengőben.

Ha tehát a két számot egymás mellé állítjuk, akkor tényleg egyforma — és nem magasabb, mint ahogy a munkáltatók állítják —, azonban hol van ez egymástól vásárlóérték tekintetében? Ha az átlagos indexszámot vesszük, amely 19.426.3, úgy a 60 filléres békebeli órabér 93 pengőfillér vásárlóértékének felel meg. Ha pedig az élelmiszerindexet vesszük alapul, amely 20.492.5, akkor meg a 60 békebeli fillér pláne 98 pengőfillér értékének felel meg. Tehát az aszfaltiparban foglalkoztatott szakmunkásoknak átlagban legalább 95 fillért kellene keresni, hogy elérjék a békebeli átlagkeresetet. Márpedig a mai 60 filléres átlagos kereset nagyon messze van a 95 fillértől, több mint 50 százalék hiányzik. Ne kísérletezzenek tehát a munkáltatók a békenívó jelszavával, mert hogy ezt komolyan vegyük és el is higgyük, legalább 50 százalékos béremelést kell adniuk.

A szaktársak pedig, ha netán szobakerülne a békekereset, válaszolják ezeknek az uraknak azt, hogy békeben egy kiló füstöltzalonnát 2/4 órai keresetből lehetett venni, most pedig ugyanannyi szalonnáért 4 órát kell dolgozni.

Azt a hiányzó 50 százalék munkabért pedig, ha meg akarjuk szerezni, úgy fáradhatatlanul kell dolgoznunk szervezetünk kiépítésén, mert eredményt csak erős szervezettel és osztályon tudattal rendelkező munkások érhetnek el.

Befizet
nap
20 fillér

PERSÉLYBIZTOSÍTÁS

Fölvilágosítás: Corvinia Biztosító Társaságnál (a munkásság egyetlen biztosítóintézete), Budapest VII. Rákóczi-út 42 az Általános Fogyasztási Szövetkezet összes fiókjában

Szerkesztő: Brunner József.

Felelős szerkesztő és kiadó: Kapusztá András.

„Világosság” könyvnyomda Rt. Budapest, VIII. Conti-ú. 4. Műszaki igazgató: Deutsch D.